
Naim Frashëri

Ballëta e bujqësija

O malet' e Shqipërisë! e ju o lisat' e gjatë,
Fushat e gjëra me lule, q'u kam nër mënt dit' e natë!
Ju bregore bukuroshe e ju lumënjt' e kulluar!
Çuka, kodra, brinja, gërxhe dhe pyje të gjelbëruar!
Do të këndonj bagëtinë që mbani ju e ushqeni,
O vendëthit e bekuar, ju mëndjenë ma dëfreni.

Ti, Shqipëri, më ep nderë, më ep emrin shqipëtar,
Zëmërenë ti ma gatove plot me dëshirë dhe me zjarr.

Shqipëri! o mëma ime! ndonëse jam i mërguar,
Dashurinë t'ënde kurrë zemëra s'e ka harruar.

Kur dëgjon zëthin e s'ëmës qysh e le qengji kopenë,
Blegërin dy a tri herë edhe ikën e merr dhenë;
Edhe në i përfshin udhën njëzet a tridhjetë vetë,
E ta trëmbin, ajy s'kthehet, po shkon në mest si shigjetë,
Ashtu dhe zemëra ime më le këtu, tek jam, mua,
Vjen me vrap e me dëshirë aty në viset e tua.
Tek buron ujët e ftohtë edhe fryn veriu në verë,
Tek mbin lulja me gas shumë dhe me bukuri e m'erë,
Ku i fryn bariu xhurasë, tek kullosin bagëtija,
Ku mërzen cjapi me zile, atje i kam mënt' e mija;
Atje lint diell' i qeshur edhe hëna e gëzuar,
Fat' i bardh' e mirësija n'atë vënt janë mbluar;
Nat' atje 'shtë tjetër natë edhe dita tjetër ditë,
Në pyjet' e gjelbëruar, atje rrinë Perënditë.

Mendje! merr fushat e malet, jashtë, jashtë nga qyteti,
Nga bregat, nga thashethemet, nga rrëmuja, nga rrëmeti.
Tek këndon thëllëza me gas edhe zogu me dëshirë,
E qyqja duke qeshur, bilbili me ëmbëlsirë,
Tek hapetë trëndafil, atje ma ka ënda të jem,

Bashkë me shpest edhe unë t'ja thërres këngës e t'ja them;
Të shoh kecërit' e shqerrat, deshtë, cjeptë, dhëntë, dhitë,
Qjellin e sbukuruar, dhenë me lul' e me dritë.

Vashë bukurosh' e bariut! që vjen me llërë përveshur,
Me zemërë të dëfryer e me buzëzë të qeshur,
Me dy shqerëza ndër duar, të bukura si dhe vetë,
Në sythit tënt e shoh gazë, që s'e kam gjetur ndë jetë.
Dashi sysk' e me këmborë, q'e ke manar, po të vjen pas,
Dhe qeni me bes' i larmë, të ndjek me dëshir' e me gas.
Dashç Perëndinë, pa më thua, a mos na pe bagëtinë?

I lash' atje pas më të gdhirë,... ja atje përtej tek vinë!

O! sa bukuri ka tufa! Sa gas bije bagëtija!
Vinë posi mblet' e plotë! I bekoftë Perëndija!
Nëpër shesh' e nër bregore janë përhapurë shqerrat,
E kecërit nëpër rripat dhe në gjethet e në ferrat;
Sa me vrap e me gas bredhin edhe lozin shoku me shok,
Aty përhapenë me nxit aty mbliidhenë prapë tok,
Edhe prapë tufë-tufë përhapenë duke bredhur,
Duke ikur me vrap shumë, duke lojtur, duke hedhur.
Nxitojn' e s'lodhenë kurrë edhe, kur i merr urija,
Sicili futet në tufë, suletë te mëm' e tija,
Posa gjen mëmën e dashur, edhe me vrap i hyn në gji,
Rri më gjunjë dhe zë sisën e qumështin e ëmblë pi;
Pa e ëma me mall shumë, ndo dhi qoftë a ndo dele,
Bir' e vetëm e merr në gji, me gas e me përkëdhele.

Sa të mirazë ke dhënë! Zot i math e i vërtetë!
E ç'nom të bekuar vure për çdo gjë q'është në jetë!

Sa më pëlqen blegërima, zër' i ëmbël' i bagëtisë,
Qëngji edhe kec'i bukur, që rri më gjunj' e pi sisë!
Përhapurë bagëtija në për sheshe, në për brinja,
Nër lajthi e në për dushnja, ndër murriza, në dëllinja;
Bijen zilet' e këmborët e fyelli e xhuraja,
Dhe mbleron e gjelbërojnë fusha, male, brigje, maja,
Edhe gjithë gjë e gjallë ndjen në zemërë një dëshirë,
Një gas t'ëmbël' e të shumë. O! sa bukur e sa mirë!
Pelën e ndjek mëz' i bukur, lopës i vete viçi pas,
Dellëndyshja punëtore bën folenë me të math gas,
Ogiçi ikën përpara, i bije tufës në ballë,
Me zemër të çelur shumë vete si trimi me pallë,
Zoqtë zënë këng' e valle dhe po kërcejn' e këndojnë,
E nëpër dega me lule si ëngjëllit fluturojnë,
Larashi ngrihet përpjetë, thua q' i shpie Perëndisë
Një lëvdatë të bekuar për gëzimt të gjithësisë.

Qielli sa është' i kthiell e sa është sbukuruar!
E dielli sa ndrin bukur mbi lulet e lulëzuar!

Gjithë këto lule ç'janë? që u ngjallë menjëherë?
 Ngaha qielli ke xbritur? Ver', o e bukura verë!
 Çdo lulezë ka me vet-he një emër' e një fytyrë,
 Një bukuri, një mirësi, një shtat, nj'erë e një ngjyrë,
 Si dhe çdo dru e çdo pemë, edhe çdo bar e çdo fletë;
 Sa është e bukur faq' e dheut! S'të zë syri gjë të metë.

Gjithë kjo bukuri vallë nga dheu të ketë mbluar,
 A me të matht të ti' Zoti prej parajs'e ka dërguar?
 ...Veç një njeri shoh pa punë dhe të mjer' e të brengosur,
 Të këputur, të mjeruar, të grisur e të rreckosur;
 Lipën i gjori pa shpresë, se atje e pru përtimi,
 S'i ka mbetur gas në zemrë, se s'i la vënt idhërimi.
 Eshtë njeri, si dhe neve, pa ep-i-ni, o të pasur,
 E mos e lini të urët dhe të mjer' e buzë-plasur,
 Se përtim' i zi, q'e pruri të gjorin më këtë ditë,
 Nuk' e dimë vet' e xgjodhi, apo ia dhanë Perënditë.
 Edhe për një mizë, kur heq, i vjen keq njeriut të mirë,
 Zëmëra s'thuhetë zemrë po të mos keshë mëshirë.

Ah! edh' atje tej mbi udhë i duket i shkreti varri!
 Rrethuar me lul' e me bar, një të gjori udhëtari,
 Që ka vdekur i ri shumë e ka rarë lark shtëpisë,
 Mërguar nga mëm' e motrë dhe pej gjithë njerëzisë
 Një zok i helmuar mi varrt i rri si mëmëzë dh' e qan,
 Ndarë nga të gjithë shokët edhe zi për të mjerin mban.
 Tomor! o mal i bekuar, fron i lartë, që rrij Zoti,
 Pas fesë vjetrë që kishinë shqipëtarëtë qëmoti,
 Dhe ti Mali-Plak i lartë, që me syt' e tu ke parë
 Luftëra të mëdha shumë e punë që kanë ngjarë.

O malet' e Shqipërisë, që mbani kryet përpjetë,
 Tëmer e frikë përhapni, përpini qiejt e retë!
 Të patundurë përjetë jeni, pa kur oshëtini,
 Udhëtaritë në zemrë frikë të madhe i vini;
 Kini shkëmbënj, gërxhe, lisa, lumënj dhe dëborë ndë gji,
 Përsiprë lule' e gjethe dhe brënda ergjënt e flori;
 E ju fusha bukuroshe edhe të majm' e pëllore,
 Ju sheshet e lulëzuar, ju bregore gjelbërore,
 Q'u fali Zoti të mira, u mba me shumë pekule,
 U dha bar e gjethe e veri, zoq e flutura e lule,
 Zemërn' e varfërë time aty ndër ju e kam mbuluar,
 Tek buron nga gjithi juaj uj'i ftoht' e i kulluar;
 Jam lark jush i dëshëruar edhe s'e duronj dot mallë,
 Po s'e di si dua unë do t'u shoh një herë vallë?

Të paskështa vrapn' e veriut, të kisha krahë pëllumbi,
 Nxitimn' e lumit me valë, q'ikën me vërtik si plumbi,
 E të vija në gjit tuaj, nj' ujë të ftohtë të pinja,
 Edhe në për ato hije një copë herë të rrinja,

Syt' e ballit t'i xbavitnje, zëmërenë ta dëfrenje,
 Gazë, që paçë njëherë, prap' aty ndër ju ta gjenje.
 O popo! Kshu pse më vini përpara syve pa pushim,
 O ditët' e djalërisë, o moj kohëz' e të rit t'im?

O flutura krahë-shkruar, që fluturon në për erë,
 As merr dhe zëmërenë t'ime me vet-hezë dhe ma shpjerë
 Nër malet të Shqipërisë, tek kullosën bagëtija,
 Tek i fryn bariu xhurasë, tek më rrinë mënt' e mija,
 Ku shkon me zile të madhe ogçi përmes lajthisë,
 Pa zjen e oshëtin mali ngaha zër' i bagëtisë;
 Marrënë vrapn' e nxitojnë, derdhen në gjollë për kripë,
 Dhëntë ndër shesh' e ndër brigje, dhitë në shkëmb e në rripë.
 Bariu plak krabën në dorë edhe urdhëron të rinjtë,
 E ata gjithë punojnë, ngriturë më bres përqinjte;
 Ca bëjnë vathën e shtrungën, ca ngrehin tëndën e stanë,
 Kush sjell gjeth, karthij' e shkarpë, sicilido ndih më nj'anë;
 Kush përvjel, kush qeth sheleknë, kush mjel dhitë, kush mjel dhëntë,
 Njëri merr ushqen këlyshnë, tjatëri përgëzon qëntë.
 Stopani, bër' i zi sterrë, shikon bulmetn' e bekuar,
 Tunt, bën gjalpë, djathë, gjizë edhe punon pa përtuar;
 Udhëtar' e gjahëtorë, q'u bije udha ndër male,
 U ep mish, qumësht, kos, dhallë, ajkë, djathë, bukëvale...
 Kec' i mbeturë pa mëmë dhe i varfër' e i shkretë
 Mënt mëmënë, që ka mbetur pa bir e pa gas në jetë.
 Dëgjohet nga mez' i pyllit krism' e sëpatës s'druvarit,
 E sharrësë që bën lëndë, edhe fyell'i shterparit.
 Shterpari s'i qaset stanit, po nër pyje bij' e ngrihet,
 Nëpër maja, nër bregore, rri, këndon a gdhënt, a shtrihet;
 S'i trembetë syri kurrë, vetëm ajy dit' e natë,
 Nga ujku e nga kusari s'ka frik', as nga lis' i gjatë,
 As nga shkëmbënjt' e nga pylli, as gogolëtë s'e hanë,
 Armëtë ka shok e vëlla, mëm' e motërë xhuranë;
 Miqt' e ti shqeratë janë, kecërit, dhitë, dhëntë,
 Cjeptë, ziletë, këmborët, deshtë e më teprë qëntë,
 Që s'flenë, po rrin' e ruajn bagëtinë dhe barinë,
 Kur e shohin, tundin bishtin dhe me gas të math i vinë;
 S'e hanë njerin' e mirë edhe mikn' e udhëtarë,
 Se i njohën; po të liknë, egërsirënë, kusarë.
 Vjen nata, e lë në t'errët, del hëna, i përhap dritën,
 Vjen mëngjesi, sbardhëllehet, lint' dielli, i bije ditën.
 Yjtë, hëna, dielli, shënja, lindin e prapë perëndojnë,
 Gjithë ç'lëvrijnë nër qiej, përpara syvet i shkojnë.
 Mblidhen ret' e hapësira bënëte e zezë sterrë,
 Vetëtimat e gjëmimet nisin e shiu zë të bjerë;
 Bariu vë gunën në kokë, z'eshkën me herë të parë,
 Ndes shkarpat sakaqëherë, a lishë fyl, dhe bën zjarrë;
 Fishkëllen e thërret qentë sicilin me emër veçan,
 Pa, kur derdhetë Baliku, ujkun' e zë edh' e përllan,
 Se bisha, që bije dëmnë, errësir' e mjergull kërkon,
 Papo bariu shum' ahëre vë re dhe mba vesh e dëgjon,

Dhe sokëllin me zë të madh, tunden malet e shkëmbenjtë,
Gumzhitin pyjet' e veshur e oshëtijnë përrrenjtë!

Esht' e lehtë dhi e stanit, që kullot gjethen e malit,
Dhe bij'e fle majë shkëmbit e pi ujëthit e zallit;
Dhi e shtëpis' është' e ploksthtë, fle në vath' e nënë strehë
E pi ujët e rrëkesë edhe shtrihetë në plehë;
Esht' e butëz' edh'e qetë dhe e urtë si manare,
Nuk' është si malësorja, andaj i thonë bravare.

Në pshat, posa sbardhëllehet, sheh një plakëzë të gjorë,
Ngrihet, hap derën nga-dale, e del me kusi në dorë,
Rri në derëzët të shtrungës, dhe djali duke dremitur
I nget bagëtin' e dalën, i mjel plakëz' e drobitur.
Plaku lë shkoprë mënjanë e bën gardhin e zë shteknë,
Bariu vë tufën përpara, vasha përkëdhel sheleknë,
Nusja pshi e ndreq shtëpinë edhe bën bukën e gjellën,
I shoqi sheh kanë, lopën, viçnë, demnë, kalën, pelën,
Mushkën, që është' e harbuar edhe bashkë me gomarë
Rrahënë të hedhin murë, të hanë bimën a barë.
Një grua vete në krua, e jatëra zë të tuntnjë,
Një sheh pulat, miskat, rosat, dhe tjatëra bën ç'të muntnjë.

Na hyjnë shumë në punë, kafshëtë dhe bagëtija,
Na i dha në këtë jetë shok' e ndihmës Perëndija.
Të mos ishte gjë e gjallë, njeriu s'rronte dot në jetë,
Do të vdiste nga uria, do t'ish lakuriq e shkretë;
Gjë e gjallë na vesh, na mbath dhe na ushqen e na xbavit,
Kur shtohet e vete mbarë; jetënë t'ën e përsërit.
Edhe dheu, që na ep drithë, sido ta kemi punuar,
Nukë pjell mirë si duam, po s'e patmë plehëruar.
O shokëtë e njeriut, Zoti u shtoftë e u bekoftë!
Dhe shpirti im mik përjetë, sikundër ka qën' u qoftë.

Kafshët, edhe bagëtinë, që u ka kaqë nevojë,
Njeriu duhetë t'i shohë, t'i ketë kujdes, t'i dojë.

Të mos t'i mundojmë kurrë, po si fëmijë t'i kemi,
Eshtë mëkat edhe fjalë të ligë për to të themi.

Dellëndyshe bukuroshe, që thua mijëra fjalë,
Dhe të k'ënda vahn' e lumën, që vjen me vrap e me valë,
A mos vjen nga Shqipëria? Eni vjen pej Çamërie
Me këto milëra fjalë e me gluhë perëndie?
Apo vjen nga Labëria, pra më duke kaqë trime,
Edhe fjalëtë që thua më gëzojnë zëmrën time,
Q' është thier, bërë mijë copë, posi një pasqirë,
Duke këputur nga spangu, që s'e kanë vartur mirë,
Apo vjen nga fush' e Korçës, nga vënd' i mir' e i gjerë,
Pe zembrësë Shqipërisë, që del gjithë bot' e ndjerë?
A më vjen pej Malësie, pej Skrapari, pej Dobreje,

Nga Vijosa, nga Devolli, pej Vlor' e pej Myzeqeje?

Të munjam të fluturonja e të kishnjam krahë si ti,
Me gas të math do t'i vinjam Shqipërisë brënda në gji!
Për me marrë drejt Shkumbinë edh' Elbasan' e Tiranën,
E te ty të vinja, Shkodrë, të shoh Drinin e Bujanën,
Kostur, Përlep, Follorinë, Dibrë, Ipek e Jakovën,
Mat' e Ysqyp e Preshtinë dhe Mirëdit' e Tetovën;
Krojënë e Skënder-Beut, q'i ka dhënë nder Shqypris,
Që luftoi trimërishte, mundi mbretin e Turqisë.

Durrës, o qytet i bukur, që je kërthis' e Mëmëdheut!
Edhe ti Leshi me emrë, që ke eshtrat e Skënder-Beut!
Burrat t'uaj aqë trima do ta lenë vall' Ylqinë
Edhe gjithë Shqipëtarët ti mbanjë armiku ynë?
Nukë më ngjan e s'e besonj, kam te zoti shumë shpresë,
Shqipërija këtej-tutje kshu po nukë do të mbesë.
Dua të dal majë malit, të shoh gjithë Arbërinë,
Vëllezërit Shqipëtarë, që venë në pun' e vinë,
Burrat trima me besë dhe shpirt-mir' e punëtorë,
Dhe fushatë gjithë lule e malet me dëborë.

O fushazëtë pëllore, që m' ushqeni Shqipërinë,
Do të këndoju bukurinë t'uaj edhe bujqësinë.
Ti Perëndi e ligjërisë, që rri në mal të Tomorit,
Unju posht' e më ndih pakë, o motra im' e të gjorit!
Më ke leshrat të floringta e të ergjëndtë krahorë,
Ball' e gush' e faq'e llërë dhe këmb' e duar dëborë;
Sikundër do malësorët dhe pyjet e bagëtinë,
Duaj edhe fusharakët dhe arat' e bujqësinë,

Edhe Ti, o Mëmëz' e dheut! q'i fale dheut aq' uratë,
Sa pjell mijëra të mira e kurrë s'mbete e thatë!
I dhe lul'e bar e gjethe, bim' e drith' e pem' e drurë,
Mlodhe gjithë bukuritë edhe kanisk ia ke prurë.

Të keqen, o sy-mëshqerë! shikomë një herë në syt!
Si lulet' e si bilbili edhe unë jam djali yt.

Gjithë këto farë lulësh e këtë të bukur erë,
Këtë mblerim, këto gjyrë vallë nga ç'vënt t'i kesh nxjerrë!
O sa e madhe bukuri! As më thua ku e more!
O bukuroshe, t'u bëfsha, ngaha gjiri yt e nxore?
Apo me dorët të bukur e more nga gjir' i Zotit?
Nga qielli, nga parajsa, nga prehër' e plotë i motit?

Kudo shkel këmbëza jote, gëzohet vendi e mbleron,
Tek-do heth sythit e qeshur, bukuri' atje lulëzon!
Ti zbukuron faqen' e dheut, ti do e ushqen njerinë,
Më të gjallë, dhe pas vdekjes e pret duke hapur gjinë!
Vjen dimëri, t'i than lulet, ti me një frym' i gjall prapë,

Napënë q'u heth përsiprë, ua heq me ver' e me vapë.

...Bujkun e xgjuan me natë edhe vë përpara qetë,
Nisetë pa zbardhëllyer për punëzët të vërtetë;
Mer pluarin e parmëndën, zgjedhën, tevlknë, hostenë,
Kafshën, farën, shoknë, bukën, trajstënë, lakrorë, qenë...
Shërbëtor' i Mëmës' së dheut, q'e ka zëmrenë plot shpresë,
Del kur hapet trëndafilë dhe bari 'shtë gjithë vesë;
I falet Zotit t'vërtetë dhe zihet nga pun' e mbarë,
Zëmërzën e ka të bardhë dhe të quar e të larë.

Pa lodhur e pa këputur, pa djersë e pa mundime,
Njeriu i gjorë në jetë nukë gjen dot as thërrime,
Si të punosh dit' e natë e të bësh ç'duhënë gjithë,
Ahere kërkë nga Zoti të t'apë bukëz' e drithë.
Njeri, puno, mos psho kurrë dhe lark nga makutërija,
Zëmërnë kije të gjerë, mos ki keq, pa t'ep Perëndija.
Puna ka duk e uratë, Zot'i math e ka bekuar,
Njerinë mi faqet të dheut e dërgoi për të punuar.
Ver' o e bukura verë, që na vjen nga i madhi Zot
Me mirësi, me bukuri, me gas të math, me duar plot,
Sindëkur çel trëndafilë, e i fal bilbilit zënë,
Ashtu na bije nga qielli një gas në zëmërt tënë.
Zot'i e i vërtetë për të ushqyer njerinë,
Për të zbukuruar dhenë, për të shtuar mirësinë,
I dha zjarr e flakë diellit, i fali dhe shinë resë,
Bëri dimërin e verën dhe zemrës s'on' i dha shpresë.
Për të arriturë rrushnë ç'ka punuar Perëndija,
Qielli, dheu, dielli, shiu, njeriu, tërë gjithësija!
S'është çudi pse na dëfren ver' e bukur zemrën tënë;
Ç'ka punuar Perëndija edhe njeriu, sa e bënë!
Ju shokë, kur pini verën, mos dehi, mos zëmërohi,
Mos u zihni, mos u shani, mos lëvdohi, mos qërtohi,
Se përçmoni Perëndinë, q'i ka falur hardhisë rrush,
Edhe kërkon dashurinë e ndodhet pshetazi ndaj jush;
Po gëzohi, prehni, qeshni, duhi, xbaviti, dëfreni,
Flisni fjalë të pëlqyera, loni, këndon, kërceni,
Bëjeni zemrën të gjerë edhe shtoni dashurinë,
Mirësinë, njerëzinë dhe besën e miqësinë,
Se në breng' e në të keqe, në punë e në të pirë,
Miretë vesh njeriu i lik, njihetë njeriu i mirë.

A e shihni gjithësinë, yjtë, Diellinë, Hënë, Dhenë,
erën, retë, kohën, Kashtën' e Kumtërit, Shënjën,
Si janë përveshur gjithë edhe lëçijn' e punojnë,
Njëri-tjatërit i ndihin, ashtu punën e mbarojnë.
Në mest të këti rrëmeti, të punëtorëve shumë,
Njeriu duhet të lëçinjë, apo të bjerë në gjumë?

Mundohetë punëtori, po në zemërzët të qetë
Sa gas të math ndjen, kur njëra që hoth, i pjell dymbëdhjetë!

Kur e sheh kallin' e plotë të kërrusurë nga barra,
 Dhe parajsën e vërtetë të çfaqurë nëpër ara,
 Kur heth lëmën e mbleth toknë, ndan bykn' e kashtën mënjanë,
 U heth kuajve e qevet, që janë lodhur, të hanë,
 Kur e përmbush plot shtëpinë me drith' e me gjë të gjallë,
 Shtrohet me uri në bukë e ha me djersë në ballë.
 Sheh pjergullnë, manë, fiknë, thanënë, arrën, ullinë,
 Mollën, dardhën, pjeshkën, shegën, vadhënë, ftuan, qershinë,
 Kumbullatë, zerdelinë, ngarkuar me pemë gjithë,
 Oborrë plot gjë të gjallë, shtëpinë mbushur me drithë,
 Dhe zëmëra i gëzohet, pa i faletë Perëndisë,
 Q'e çpërblen punën e djersën e mundimn' e njerëzisë.

Qysh rroit mblet' e uruar dhe ven' e vin e lëçijnë,
 Ca huallinë ndërtojnë, ca nëpër lule shëndijnë.
 O ç'punë me mënt punojnë, sa bukur e bëjn' e mirë!
 N'apin dyllëtë, q'ep dritë, dhe mjaltë fjesht' ëmbëlsirë.
 Dhe punëtorët' e mirë m'atë mënyrë punojnë,
 Edhe gjithë njerëzija me mundimt t'atyre shkojnë;
 Njëri mih, jatëri lëron, njëri mbjell, jatëri prashit,
 Kush t'harr, kush korr, kush mbledh duaj, kush shin, kush sharton, kush
 krasit,

Një bën pluar' e sëpatën, një parmendën, një shtëpinë,
 Një pret e qep, një merr e ep, një mbath, një shikon mullinë,
 Çdo njeri një farë pune bën në mest të shoqërisë,
 Kjo është' udh' e Perëndisë, ky ë nom i gjithësisë.
 Edh' ajo miza përdhese, ç'i duhetë për të ngrënë,
 Eshtë rrahur e përpjekur e me kohëz' e ka vënë.
 Ka një punë të punonjë si çdo gjë q'është në jetë,
 Kshu e ka thënë me kohë Zot'i math e i vërtetë.
 Bujku mundohet në verë, po në dimër rri e prëhet,
 Sheh shtëpizënë më kamje, edhe zëmëra i bëhet,
 Gratë të gjitha punojnë n'avlëmënt e në të tjera,
 Edhe jashtë fryn e bije, por kur na trokëllin dera:
 Eshtë nj'udhëtar i gjorë, që ka mbetur në dëborë,
 I kanë ngrirë të mjerit vesh' e goj, e këmb' e dorë;
 Ngrihet i zot'i shtëpisë edhe të huajthin e merr,
 E vë në kryet të vatrës me njerëzi, me të math nder,
 Posa e shohënë që vjen, i ngrihen gjithë fëmija,
 Se të huajnë më derë na e dërgon Perëndia,
 Pa i bëjnë zjarr e ngrohet edh'e mbajnë me të mirë,
 I sjellin shtresë të flerë edhe të ngrën' e të pirë.
 Kështu të huajt' e miqtë njeriu q'është i uruar
 I pret me krahëror hapur e i përcjell të gëzuar.

Në verë që çelen lulet, qielli ndrin si pasqyrë,
 Sbukurohetë faq'e dheut e merr mijëra fytyrë;
 Pa ngjallenë më çdo lule, më çdo bar e më çdo fletë
 Gjëra të gjalla me mijë, rroitin nga dheu si mbletë.
 Shpest' e mizatë këndojnë e kuajtë hingëllijnë,
 Lulet' e bukura m'erë si ar e si flori ndrijnë,

Bujku nget pëndën e lëron, mbjell e bën gati ugarë,
 Kalorësi i shkon pranë dhe i thotë -- puna mbarë
 Papo merr anën e lumit me zëmërë të gëzuar,
 Këndon, fishëllen e vete ngadalë, duke mejtuar;
 Vë re lumën e kulluar, që ikën me ligjëtime,
 E ndër ment të ti i bije ca t'ëmblla shumë mejtime.
 Vashazëtë bukuroshe, posi shqerratë manare,
 Si kapërollet e malit, si thëllëzatë mitare,
 Venë të lajnë në lumë gjithë tok duke kënduar,
 Me gas në sy e në buzë e me lulezë nër duar;
 Përveshin llërët' e bardha dhe të majm'e të perndijta,
 Pulpazëtë bukuroshe e këmbëzët' e kërthijta.
 Dellëndyshja që fluturon e ndehetë përmi lumë,
 U afrohetë si mike e u thotë fjalë shumë,
 Dhe mëshqer' e përkëdhelur vjen në lumë të pij' ujë,
 A të prëhetë në hije, a të bënë gjë rrëmujë.

Bari, bima vatur më bres e bujku shum' i gëzuar,
 Si bariu kur merr kërthinë edh'e përkëdhel ndër duar.
 Bilbili ia thotë bukur, lumi vete gjithë valë,
 Ep erën e Perëndisë trëndafilë palë-palë.

Veç një vashëz' e mjerë qan të motrënë, q' e ka lënë,
 O! është mbuluar në dhe vashëza fytyrë-hënë!
 Mëma dhe motëra mbetur në zi e në vaj të shumë,
 Dhe shqerra manarez' e saj, e përziëshmez' e për lumë!
 Të këput shpirtinë plaka, kur zë dhe nëmëron e qan,
 Ah, i ziu njeri në jetë sa heq e sa duron e mban!
 Vashën vërtet e mbuluan, po shpirt'i saj në qiej shkoi,
 Hapi krahëthit e lehtë, në hapësirat fluturoi;
 Bukuri e saj u përzje me bukurizët e prillit,
 Me fjalëzët të bilbilit, me erët të trëndafililit,
 Gjësendi s'humbetë kurrë e gjë s'vdes me të vërtetë,
 Mase ndryshohenë pakë, po janë në këtë jetë;
 As shtohet, as pakësohet, as prisetë gjithësija,
 Vdesën e ngjallenë prapë si gjith' edhe njerëzija.
 Këtu janë gjithë ç'janë e gjithë ç'gjë munt të jetë,
 Engjëllitë, Perënditë dhe ajoy Zot'i vërtetë!
 Se një trup e një shpirt është gjithësia, që s'ka anë,
 Të gjallë edhe të vdekur gjithë brënda në të janë.

Perëndija njerin' e parë e mori prej dore vetë,
 E zbriti mi faqet e dheut, q'ish me lulez' e fletë,
 Më të drejtënë të themi, mbi faqet të dheut e ngriti,
 E bëri të zotthin' e dheut edhe kështu e porsiti:

Nga kjo baltë të kam bërë, rri këtu, më paç uratë,
 Mos u loth e mos psho kurrë, po përpiqu dit' e natë,
 Sheh si punon gjithësija? Ashtu të punosh edhe ti,
 Të mos rrish kurrë pa punë e të vësh duartë në gji.
 Mos u bëj i lik e i keq, i paudh' e i pabesë,

I rrem, i ndyrë, i dëmshim, i rënduar e pa shpresë,
 Mërgohu nga të këqijat, pej çdo farë ligësije,
 Pej nakari, pej lakmimi, pej vjedhjeje, pej marrëzije,
 Mos vra, mos merr tek s'ke vënë, edhe ki nom dashurinë,
 Bes' e fe ki urtësinë, të drejtënë, mirësinë.
 Në bëfsh mirë, liksht s'gjen kurrë, po, në bëfsh liksht, mos prit mirë,
 Ki dëshirë për të mirë dhe në zemërë mëshirë,
 Ji i but', i urt', i vyer e mos u bëj kurrë makut,
 I egër e i mërziur dh'i mahnitur si hajdut,
 Mos ju afro dhelpërisë, po së drejtësë iu nis pas;
 Në dëgjofsh fjalët' e mija, do të jesh gjithënjë në gas.
 Nga gjithë ç'pat gjithësia, të kam dhënë dhe ty pjesë,
 Në u bëfsh si them, i mirë, emr'i math do të të mbesë.
 Të kam dhënë mënt të mësosh, të vërtetën me të ta shohç,
 Dhe zëmër' e vetë-dijë, të mir' e të drejtën ta njohç,
 Do të të lë dhe nevojën, udhën të të tregonjë,
 Të të ndihnjë më çdo punë, të të psonj' e të të zgjonjë.
 Gjithë të mirat që janë, këtu në dhet i kam mbuluar,
 Po gjësendi në shesh s'nxjerr dot pa dirsur e pa munduar;
 I gjen të gjitha me kohë, po rrëmo thell' e më thellë,
 Ç'do gjë që të duhet, kërkoje, barku i ti do ta pjellë.
 Sa gjërërazë të vlera do të gjesh ti këtu brenda,
 Edhe përsipërë soje, e sa do të t'i ket ënda!

Me fuqit që të kam dhënë, them që të vinjë një ditë
 Të marrç udhën e së mirës e të gjesh të madhe dritë,
 Të marrç vesh dalengadalë sa punëra që kam bërë,
 Diell, hënë, yj, dhe, qiej e gjithësinë të tërë!

Po që u bëre i urtë, mua më ke afër teje,
 Ndryshe, -qofsh i mallëkuar edhe mërguar prej meje!-

Të parit t'ënë Perndia këto fjalë vetëm i tha,
 I fali gjithë të mirat, i dha uratën dhe e la.

Det i p'an'i mirësisë, q'emrin tënd s'e zë dot ngojë,
 Qysh e ngrehe gjithësinë pa lënë farë nevojë!
 Fali njeriut urtësinë, mirësinë, njerëzinë,
 Butësinë, miqësinë, dashuri, vëllazërinë;
 Epu sheshevet lul' e bar dhe pyjvet gjeth e fletë,
 Resë shi, aravet bimë e mos lerë gjë të metë,
 Fali erë trëndelinës, manushaqes, trëndafil, it,
 Kalliut bukë, mizës pjesë, zogut ngrënie, zë bilbilit,
 E drurëvet epu pemë dhe uratë bagëtisë,
 Dërgo dhëmbj' e kujdes për to në zëmërt të njerëzisë;
 Epi pjergulls' e vështit rrush dhe vozësë fali verë,
 Mos e lerë pa të kurrë, kurrë thatë mos e lerë;
 Fali diellit flak e zjarr dhe hënës e yjet dritë,
 Edhe detit uj' e kripë, gjithësisë jet e ditë.
 Yjtë le të vinë rrotull dhe njerëzit të punojnë,
 Të dëfrejn' e të gëzohen dhe si vëllezër të shkojnë.

Tregomu dhe shqipëtarët udhën e punës së mbarë,
Bashkom'i, bëmi vëllezër edhe fjeshtë shqipëtarë,
Falmi, falmi Shqipërisë ditën e bardh' e lirisë,
Udhën e vëllazërisë, vahn' e gjithë mirësisë.

Nxirr të vërtetën në shesht, paskëtaj të mbretëronjë,
Errësira të përndahet, gënjeshtëra të pushonjë.